

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΑΛΜΠΑΡΟΖΕ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Πέπο Μαρτόλντο είχε ένα μεγάλο καύμο στην καρδιά του. Και τα τρία παιδιά του τον είχαν εγκαταλείψει και τώρα στά πενήντα χρόνια του είχε μείνει ολόμοναχος με τη γρηά γυναίκα του.

Μία κατάρτα θά έλεγε κανείς ότι είχε ξεκληρήσει το σπίτι του. 'Ο πρώτος γυιός του, στά είκοσι χρόνια του, έφυγε από τη Νεάπολι με ένα άγγλικό καράβι. "Ήθελε να γίνη ναυτικός. Πέθανε από κίτρινο πυρετό ύστερα από δυό χρόνια κοντά στον 'Ισημερινό, τρεις μέρες πριν να φθάση το

πλοίο στο Ρίο 'Ιανέριο. 'Ο καπετανός του είχε γράψει στο γέρο Μαρτόλντο μ' άπλα και συγκινητικά λόγια.

'Ο Πέπο έκλαψε πικρά για το χαμό του, μ' παρηγορήθηκε με τη σκέψη ότι είχε ακόμη δυό παιδιά, τον 'Αντόλφο και τον Μικαέλι. Αυτοί θά τον φροντίζαν στά γεράματα του. Μά ήταν γραφτό να μη δοκιμάση αυτήν την εύτυχια. Μια χρόνια αργότερα το δεύτερο παιδί του σκοτώθηκε στο μακελειό του μεγάλου πολέμου. Το ύπουργείο των Στρατιωτικών είδοποίησε αργότερα τον πατέρα του ότι μπορούσε να παραλάβη όλα τα μικροπράγματα που είχαν θρεθθί στο σασκίδιο του γυιού του: "Ήταν διάφορα γράμματα του σπιτιού τους, ένα ημερολόγιο, ένα χοντρό βιβλίο, μία φωτογραφία τής μητέρας του, ένα παράσημο κι 'ένας αιδερένιος σταυρός που του είχε δοθη από τον ουνταγματάρχη του ύστερα από τόν ήρωισμό που είχε δείξει οσέ μία μάχη.

'Ο Πέπο Μαρτόλντο έκλαψε πολύ όταν πήρε αυτά τα πράγματα στά χέρια του. "Υστερα, κάθε νύχτα, τά έθγαζε προσεχτικά από εκεί που τά είχε κρύψει, τ' άράδιασε στά γονάτα του κι έμενε ουλλογιμένος. "Η γυναίκα του άμλιτη παρακολουθούσε με σπαρταγμό αυτήν την σιωπηλή τραγωδία του και προσπαθούσε να άφοσιωθί στο κέντημά της. 'Ο Μικαέλι, οσέ μία γονιά, ακαρφαλαμένος πάνω οσέ μία καρέκλα έγραφε ήσυχα τά μαθητάτα του και μουτζούρωνε τά τετράδιά του με μελανίες!

Κ' έτσι πέρασαν τά χρόνια και μεγάλωσε κι' ο Μικαέλι. "Ή υπερβολική αγάπη που του έδειχναν, τον είχε κάνει ωστόσο να χαλάση. Είχε γίνει κακός, φευτής, κατεργάρης κι' είχε μία τρομακτική σκληρότητα. Οί γονείς του συγχωρούσαν όλες τις τρέλλες του. Φοβόντουσαν να τον στενοχωρήσουν γνά να μη φύγη από το σπίτι. Παρ' όλες τις κακιές του ο Μικαέλι ήταν ή χαρά του σπιτιού. Κάθε φορά που άνοιγε την πόρτα κι' έμπαινε με ξεφωνητά χαράς μέσα, μία άχτίνα ήλιου σκουρρίζονταν παντού κι' έδιωχνε τη μελαγχολία από το πρόσωπο των γέρον.

— Μικαέλι, του έλεγε συχνά ο πατέρας του, είνε καιρός να φροντίσης για το μέλλον σου. "Η περιουσία μας μέρα με την μέρα εξαφανίζεται και πολύ γρήγορα θά θρεθούμε στο δρόμο. Κανείς πειά δέν θά μωρέσει να μιάς βοηθήση. "Όσο για μένα, είμαι πειά ένας άχρηστος άνωθλος.

'Ο Μικαέλι παραδεχόταν ότι οί γονείς του είχαν δίκιο. Από μία έμφυτη όμως κλίσι θαριόταν τη δουλειά. Εύρισκε ότι ήταν προτιμότερο να ζαπλώνεται κανείς στά καφενεία του λιμανιού, να θλέπη τις πρώρες των καρσιών που άστραφταν στον ήλιο και να παίζη χαρτιά με τους περαστικούς ναύτες που ήσαν τόσο ώμορφα πράγματα.

Μ' αυτή ή ζωή δέν άρχισε να τον ναλάση ακόμη περισσότερο. Άδιαφορώντας για τις στενοχώριες των δικών του, διαρκώς τους ζητούσε λεφτά και έκανε άνω-κάτω το σπίτι, όταν δέν του δίναν. 'Ο Μαρτόλντο παρακολουθούσε αυτήν την εξαθλίωσί του μά δέν τολμούσε να παραπονεθί. "Ήφερε ότι ο Μικαέλι θά φροντίζε άμέσως να δικαιολογήση τη διαγωγή του και να τούς δηλώση ότι ήταν γεννημένος για μία πολύ καλύτερη ζωή.

Κ' έτσι περνούσαν τά χρόνια έντελώς μοιραία. "Ένα θράδυ

ωστόσο οί γέροι του Μικαέλι τά έχασαν. 'Ο γυός τους είχε παραμισωθί μπροστά τους ντυμένους σαν μεγάλους κύριους.

— "Έγινα πλούσιος, τους είπε μ' ύπερηφάνεια κι' έρριξε πάνω στο τραπέζι ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

— Πός συνέθη αυτό το θαύμα; ρώτησε διαταχτικά ο Μαρτόλντο.

'Ο Μικαέλι τους είπε κάτι άόριστο, άποφειγόντας να τους δηλώσει που είχε θρει ολ' αυτά τα λεφτά.

'Ο Πέπο για πρώτη φορά εκείνο το θράδυ δέν πέρασε την ώρα του με τ' αγαπημένα μικροπράγματα του σκοταμένου γυιού. Σύρθηκε άργα ως το δωμάτιο του για να ζαπλώση στο κρεβάτι του και να σκεφθί. "Ένοιωσε μία παράξενη άδυναμία να τον κυριεύη, μία άνεξηγητή απογοήτευσι. Αυτή ή τόσο άπρόσπη άλλαγή του Μικαέλι τον είχε ταραξεί και τον είχε θυθίσει σ' έναν άκεανο άπελπισίας. Μά δέν τολμούσε να παραδεχθί τη σκέψη που είχε καρφωθί στο μυαλό του. Κ' έτσι μ' αυτήν την αγωνία τον δοήκε άγρυπνι ή μέρα στο κρεβάτι του.

'Ο Μικαέλι τώρα δέν είχε αλλάξει μόνο ρυθια, αλλά είχε αλλάξει και συνήθειες. Σύχνασε στά καλύτερα κέντρα, γύριζε μ' αυτόκίνητο και χαιρετούσε ώμορφες και καλοντυμένες κυρίες.

Παρ' όλη, ωστόσο, αυτήν την άλλαγή του, κανείς δέν τον είχε οσέ έκτίμησι. Είχαν άρχισι μάλιστα να περιφρονούν και τον τίμο Μαρτόλντο. 'Ο γέρο-Πέπο δέν άργησε να τό καταλάβη και στενωχώρηθηκε. Θέλησε να ρωτήση τη γυναίκα του, μά εκείνη δέν ήξερε τί να τό απαντήση. Τότε άπεφάσισε να ζητήση εξηγήσεις από το ίδιο το παιδί του.

'Ο Μικαέλι γέλασε από την καρδιά του με την έρώτη του πατέρα του.

— Καλά θά κάνης, του άπάντησε, να μην άνικατεύοσαι στις δουλειές μου. Είμαι ελεύθερος να κάνω ότι θέλω και να ζήσω όπως μ' άρέσει.

Κ' έφυγε από το σπίτι χωρίς να τους πη ούτε μία καλή λέξι.

— Το έδωδες το παιδί, του παραπονεθηκε για πρώτη φορά με δάκρυα στά μάτια ή γυναίκα του. 'Ο Μικαέλι θυμωσε και δέν θά γυρίση πειά κοντά μας.

'Ο Πέπο κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

Φοβουμα, ψιθύρισε σιγά σαν ν' άπαντούσε στις σκέψεις του, ότι είνε χαμείνος 'Η Παναγία να θάλη το χέρι της.

Και ζάρωσε στην καρέκλα του τσακισμένος από τη θλίψη.

Από έκενη τη μέρα ο Μικαέλι δέν γύρισε στο σπίτι. Οί γέροι περνούσαν τις ώρες τους άμλιτη με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Είγαν χάσει άκό-- και αυτόν τον ύπνο τους. "Η σκέψη του Μικαέλι τους άπασχολούσε και τους θόσασε την καρδιά.

Ένα θράδυ όμως ύστερα άπό λίγην καιρό άκούστηκαν δυνατά γυτητήματα στην πόρτα. 'Ο Πέπο παράτησε το άγαπημένο βιβλίο του σκοταμένου γυιού του που διάβαζε για μισοτή φορά και σύρθηκε ν' άνοιξη την πόρτα. Στο άνοιγμα τής έσώπυρτας φάνηκαν οί ζωρόνγυρες σολές δυό καρσιπιλιέρων. Οί άστυφύλακες κρατούσαν σφιχτά άπό τά χέρια έναν άνθρωπο γερόστον σμάτα.

— Έδώ κάθεται ο Πέπο Μαρτόλντο; ρώτησαν. Αυτός ο δολοφόνος λέει ότι είνε γυιός του. Τον συλλάβουμε την ώρα που έκλεβε το θύμα του. 'Ο Μαρτόλντο ένοιωσε μία ζάλη να του σβήνη το θλέμμα του. Είγε άναγνωρίσει τον Μικαέλι. "Ωστόσο με σταθερή φωνή άπάντησε:

— "Εγώ είμαι ο Πέπο Μαρτόλντο. "Όσο γι' αυτόν τον άνθρωπο πρώτη φορά τον θλέπω στη ζωή μου. 'Ο Θεός να τον συγχωρήση για το έγκλημά του.

Πατέρα! φώναξε με μία σπαρταχτική κραυγή ο Μικαέλι.

Μά ο γέρος έκανε πώς δέν άκουσε. Είθε τους δυό άστυφύλακες να σέρνουν θάνασσα το γυιό του στο σκοτεινό θρό-

"Άπλωσε πάνω στα γονάτα του το χοντρό βιβλίο του.

('Η συνέχεια στην σελίδα 1401)

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2393)

θυμούσε ν' αποκτήσει ένα άλλο παιδί, από αυτόν για νά ξεχάσει το πρώτο... Μά τα χρόνια περνούσαν κ' η Λουσίλ έμενε με τις ελπίδες και τα όνειρα.

Ο Ζεράρ μεγάλωνε και γινόταν ίδιος ο πατέρας του. Έφευγε κρυφά από το σπίτι, έκανε υποπτους φίλους, έκλεβε λεφτά από τη μητέρα του κι έλεγε ψέματα σ' όλον τον κόσμο. Μιά μέρα μάλιστα πού του έδωσε ένα μπάτσο ο πατέρας του, ο Ζεράρ χύμηξε θυμωμένος νόν τν χτυπήση κ' άν η Λουσίλ δέν έπεφτε στη μέση να τούς χωρίση, αυτή η σκηνή θα τελείωνε άσκημα.

— Λες και δέν είναι παιδί μου ! παραπονιόταν κάθε τόσο, απαρηγόρητος, ο Στέφαν στούς δικούς του.
— Μά έκείνοι χαμογελούσαν με άφέλεια και τού έλεγαν με καμάρι:

— Μοιάζει τού θείου του, τού Άλφρεδού πού πήγε στη λεγεώνα των ξένων και πολέμησε εκεί κάτω στην 'Αφρική !...

Η Λουσίλ λοιπόν οϊγά-οϊγά άρχισε να μισή μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της τó παιδί τού Λεό πού κατέστρεφε τήν εύτυχία της και τη ζωή της. Κι έβραφει, μιά μέρα, κατάλαβε πώς κρατούσε στά χέρια της τήν τύχη τούΖεράρ. Έκείνο τόν καιρό, ο Ζεράρ πού είχε άρρωσθήσει από τυφοειδή πυρετό, άρχισε να γίνεται καλά κι ο γιατρός είχε διατάξει μιά αστήρη διαίτα, για νά μη 'ξανακυλίση, γιατί τότε δέν θα μπορούσαν πεία νά τόν σώση.

Ο Ζεράρ όμως πεινούσε κι' αναστάτωνε όλο τó σπίτι με τίς φωνές του. Η Λουσίλ, στην άρχή, δίστασε να πραγματοποιήση μιά σκέψη της πού είχε λάμψει έφρανικά μέσα στον νού της. Έπειτα, κατάγλωμη, μά κι' άπορασιαστική, με σταθερό χέρι έδωσε ένα φλυτζάνι ζωμό και λίγες φέτες ζαμπόν στον άρρωστο Ζεράρ. Έκείνη τά κατεβρόχισε σαν λύκος κι' έβριξε ένα έχθρικό θλάμμα στη μητέρα του, σαν νά τη μάλανε πού δέν τού είχε φέρει περισσότερο ζαμπόν. Τήν άλλη μέρα, ο Ζεράρ πέθανε από περιτονίτιδα.

Ο Στέφαν, στό προσέκαλο τού παιδιού του, έκλαψε με λυγμούς. Μά η Λουσίλ, άσυγκίνητη, εύχαριστήμένη πού είχε κόψει κάθε δεσμό με τó παρελθόν, προσπαθούσε νά τόν παρηγορήση:
— Μήν κλαίς ! τού έλεγε ! Μήν κλαίς !... Άπό σήμερα, για μάς, άρχίζει μιά καινούργια ζωή...

Ήταν θέσαιο πώς μόλις ζώνωναν τά δάκρυα, θα καταλάβαινε πεία τήν πραγματική εύτυχία, δίχως όστόσο να συλλογίζεται πώς θα θασανίζόταν τώρα από δύο φαντάσματα...

Κι' έτσι η Λουσίλ δέν μπορούσε ποτέ ν' άρχισή μιά καινούργια ζωή. Πέθανε ύστερ' από ένα χρόνο, ύποφέροντας ως τήν τελευταία της στιγμή από τρομακτικούς εφιάλτες.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2391)

μο κ' ύστερα έκλεισε άργά τήν πόρτα και γύρισε κοντά στη γυναίκα του.

— Τι συνέβη ; Ποιός ήταν ; ρώτησε έκείνη πού δέν είχε αντιληφθί τήν τραγική σκηνή. Μήπως είχες καμμία ειδηση από τόν Μικαέλι ;

— Ο γέρο Πέπο κούνησε άρνητικά τó κεφάλι του.
— Όχι, τής άπάντησε, ήταν κάτι άγνωστο πού είχαν κάνει λάθος τήν πόρτα. Ο Μικαέλι δέν θα γυρίση ποτέ πεία στό σπίτι μας...

Και μ' άργές κινήσεις πήρε πάλι τά πράγματα τού σκοτωμένου γιοιού του, άπλωσε πάνω στά γόνατα του τó χοντρό θιλιό του και άρχισε να τó καμαρώνη. Ο Πέπο Μαρτόλντο σκεφτόταν ότι είχε μόνο ένα παιδί. Ένα παιδί πού πέθανε σαν καλός στρατιώτης, χωρίς νά πάμνη να τούς θυμάται και νά τούς αγαπά. Κι' αυτό τού έδινε κουράγιο νά συνεχίση τόν κοπιαστικό δρόμο της ζωής του πρós τόν θάνατο. Έχοντας δίπλα του τήν άφρασιωμένη και καλά γυναίκα του.

Τόν Μικαέλι Μαρτόλντο τόν είχε ξεγράψει πεία από παιδί του.

ΠΕΝΤΕ ΣΦΙΡΕΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2396)

καμιά άφορμή για νά θυμώσει και νά ζητηθούν τά νευρά του. Διαρκώς παραδεχόταν, δι, τής έλεγε έκείνος, 'Ανιασμένος από αυτή τη ζωή, μία μέρα, έδωσε τήν Καρτέλ από τó σπίτι του με τόσο βίαιουσο τρόπο, ώστε έκείν, δέν τόλμησε πεία νά γυρίση.

Κι' ο Άντρέ Γκρετεπάνς έπειτα από λίγο ξέγασε αυτήν τήν ιστορία του. Μά αυτή η περιπέτεια τού δέν έτέλειωσε έδω. Η άδελφή της 'Υθόνης στην άπολογία της πού έκανε στούς άστυνομικούς κατέθεσε άκόμη κι' ένα σωρό άλλα πράγματα.

— Η άδελφή μου, δήλωσε από τήν ημέρα πού γύρισε στό σπίτι μας, δέν έκανε άλλο τίποτα παρά νά κλαίη. Μάλιστα έγω πρόσπαθούσα να τήν παρηγορήσω και νά τήν πείσω να ξεχάση τόν Άντρέ. Τόν άγαπούσε πάντα με τόν ίδιο έρωτα. Είχε χάσει τήν θρεξί της και διαρκώς γλιώμαινε. Τέλος, κατάντησε φωματική κι' άναγκασθήκα να τόν κλείσω σ' ένα νοσοκομείο. Μά όρκίσθηκα να έκείνηθά τόν άθναρο πού τής είχε καταστρέψει η ζωή της. Άγόρασα ένα πιστόλι και πήγα να τόν σιαντήσω

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΣΤΑΟΥΤΟΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2398)

Ο Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε μπροστά στην πόρτα κι' έστρεψε τó αυτί. Άπό μέσα έρχόντουσαν απαρηκτικές κραγγές πόνου...

— Πούδ φοβούμαι, ότι φάσαμε άργά, Ουάτσον... μου είπε.

Έπειτα έσοπήσε τήν πόρτα και μπηκε μέσα, προχώρησε στόν διάδρομο νά' άποτίμα άνοιξει τήν πόρτα τού βασιματιού, απ' όπου άκούγονταν σαν έκείνης ή σταρκατικές κραγγές. Έγώ τόν άκολούθησα σάν σκιά.

Ένα συγκινητικό θέματα παρουσιάσθηκε μπροστά στά μάτια μας. Μά νέα νά' άμομφη γυναίκα ήταν νεκρή σ' ένα κατάστρο κρεββάτι. Δίπλα της γονατιστός έκλαψε και φώναζε από τήν άπελπισία του ένας νέος. Πύ πόρα, ο γιατρός Άριστρονγκ είχε τó προσώπο του κρημμένο μέσα στά χέρια του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς πλήσιωσε νά' άκούησιπε τó χέρι τού στόν ώμο τού νέου.

— Είσατε ο Γκόντφρεντ Στάουτον, δέν είναι έτσι ; τόν ρώτησε. Ο δόκτωρ Άριστρονγκ τού άκούμα της φωνής τού Χόλμς, παράτησε από τη θέση του νά' άφαιρε νά τόν χτυπήση.

— Κατάσκατε τού λόρδου Μάινιτ - Τζαίμς ; τού φώναξε. Θά μάς τó πληρώσεις άκριβά !...

— Ο Χόλμς με τά σπιδερνία χέρια του τόν κράτησε άκίνητο και τού έπαι:

— Δέν είμαι κατάσκατος τού λόρδου Μάινιτ-Τζαίμς. Με στέλνει ο άρχηγός της όμάδος τού Στάουτον, ο 'Όβερτον !...

— Ο γιατρός Άριστρονγκ τά έχωσε για μά στιγμή. Έπειτα ζογγύησε από τήν ντροπή τού νά' έσκυρε τó κεφάλι.

— Τέντ'έλεμεν, μάς είπε, σάς ζητώ συγγνώμην. Μά πρέπει νά είστε έξηγήσω ότι ο Γκόντφρεντ Στάουτον είχε παντρευτή χωριά από τó δέσ του. Κι' άν αυτός μάθαινε τó γάμο, θα τόν άπελπισούσε. Έσχάτος ή γυναικα τού άρρώστουσε βαρεια νά' άνω βλέπεται, δέν μπόρεσε νά τή σώσει, πείθαν ! Όταν λοιπόν έπέπενώθηκε η κατάστασίς της, τηλεγράφησα στόν φίλο μου Γκόντφρεντ κι' έτσι αυτός τά παράτησε όλα κι' έγινε άφαντος από τó Λονδίνο !...

Η ύπόθεσις αυτή καθώς βλέπεται, δέν είχε πεία κανένα μυστήριο. Όσο τώρα για τó περίηρω φητάς θεωρώ περιττό να σάς πώ ότι η όμάδα τού Καμινιτς νικήθηκε από τήν όμάδα της 'Όβερφόρδς. Επειδή ο Γκόντφρεντ Στάουτον δέν μπόρεσε να σιμαντήση σ' αυτό...

ΜΙΑ ΛΕΞΙ ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ ΣΤΗΝ ΑΥΧΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2362)

νή του πνίγησε στό στόμα...

Όταν σταθήκαμε μπροστά σ' ένα χαντάκι, πού παρ' όλόν να μάς ζήνη νά τσακώσουμε κι' έμεις και τ' άμάξι μας, είχαμε περικαλωθθί από ο χωροφύλακες, πού μάς πλησίασαν με τά πιστόλια τους αρπάζειμένα. Ο Ρόρινγκ και πίκου τού έγω, μ' ένα πήδημα βεβήκαμε έξω απ' τ' άμάξι, άνάμεσα στούς άστρινωμένους !

— Τι συμβαίνει, χωρία ; μάς λέει τότε, εύγενικά ό επί κεφαλής ή στανιακός. Τι σημαίνει αυτή η λέξις πάνω απ' τόν αριθμό σας...

Ο Ρόρινγκ μούρριξε μιά ματιά και σάλασε. Έγώ κιντούσα σαν ζεμάνος. Ήταν άδύνατο νά νοιώσουμε τί σημαίνει τά λόγια τού άστρινωμένου... Έκείνος όμως, μόλις έτέλειωσε τή φράση του, μάς έφερε πίσω από τó άμάξι μας και μάς έδειξε έκει τόν αριθμό, έπιμένοντας πάντα νά τού έξηγηθήσομε.

Τότε ο Ρόρινγκ κι' έγω νοιώσαμε στό κορμί μας ένα φοιχτό, ένα άπειρηγατό φόρο για ζείνο πού είδαμε μπροστά μας...

Έπίνω στόν αριθμό η λέξις «Κλειμμένος με κάτι χονδρά, μεγάλη κεφαλαία γράμματια, παρασημειά επάνω με φουσφορο, πού, μέσα στό οσαστάδι της νύχτας λήλαται, λήλαται φωτερά, διαβολικά...»

Είχαμε άπεικείνη δοβόη, πράγμα πού έδωσε τίς πρώτες ύποθέσεις στούς άστρινωμένους και τού έβλεπαν νά φάσαν μέσα στό αυτιανήτο, ύπο άνακαλωσαν τόν Πρόσερ δειμένο και φμομένο. Τόν έβλεπαν και τότε πεία άπεκαλώθησαν όλα. Τό άσχημο από παινήδιό τού έθεε σαφώς ο Πρόσερ, ο όποιος, χωρίς να τόν άπληλφθούμε είχε κολήσει επάνω στό αυτιανήτο τήν ταπειλά με η λέξι «Κλειμμένος πύ είχε προσελκύσει τήν προσοχή τών άστρινωμένων.

***

Η όδω μας έγινε σύντομα και δέν πέρασε ούτε ένας μήνας πού ο Ρόρινγκ κι' έγω ξαναβρήκαμε τά παλιά κελιά μας στό δεσποτικό τού 'Εντιμπούργκ. Φαίνεται όμως πώς αυτή τη φορά τó 'Εντιμπούργκ θα γίνη και παντοτεινό μας σπίτι...

σπίτι του. Μά δέν ήταν έκεί. Ύστερα από δύο μέρες τόν συνάντησα τυχαίως στόν δρόμο. Τόν γνώρισα άμεσα από τίς φωτογραφίες του πού είχε ή άδελφή μου. Για νά έβεβαιωθεί όμοος άν ήταν αυτός τόν ρώτησα τ' όνομά του. Ύστερα τού άδειασα τίς πέντε σφίρες τού πιστολιού στό στήθος του.

Αυτή ήταν ή ιστορία πού είχε οδηγίσει τόν Άντρέ Γκρετεπάνος στό νοσοκομείο. Τώρα, άκίνητος στό κρεββάτι ενός βασιλάμου όπέφερε φοιχτά από τούς πόνους. Μά πού πόλύ τόν βασιάνει ή συνειδησίη του για τó κακό πού είχε κάνει στην 'Υθόνη. Παρακάλωσε να μη τιμωρηθί ή άδελφή της πού δέν είχε έκδικηθή και πέθανε έπειτα σέ λίγες μέρες από τήν εξάντληση κι' από τίς τρομερές ένέσεις της μορφίνης πού τού χάριζαν για λίγες στιγμές τη λημονιά.

ΖΩΡΖ ΜΑΝΤΕΛ